

ပျိုလှလှနိုးစေ

လုံခြုံစိတ်ချရ

တိတ်တိတ်ကလေးစွဲလမ်းနေပြီး

ဝ န် : ချို သိန်း မေ ခြ ည်

အခန်း(၁)

အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ အရွယ်တင်လွန်းပြီး ကြည့်ကောင်းဆဲဖြစ်နေသော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးကောင်းမြတ်၊ သူရုံးခန်းထဲမှာ ဂနာမငြိမ် လူးလားခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေသည်။ ။

သူ့ရဲ့ လူယုံမန်နေဂျာဖြစ်သော သူ့ထက် အသက်ငယ်သော ဦးဆွေက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတွေပင် မူးနောက်လာသည်။ ။ နောက်ဆုံးမှာ သည်းမခံနိုင်၍ သူ့ရဲ့ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သော်လည်း ရဲဝံ့စွာ ပြောဆိုတတ် သူမို့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ မေးလိုက်သည်။ ။

"ဆရာ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဆရာ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဖြင့် ခေါင်းတွေမူးနောက်နေပြီ"

"အေး၊ မင်းမူးတာထက် ငါက အဆတစ်ရာမူးတယ်"

ဦးကောင်းမြတ်က စိတ်မရှည်သည့်ပုံစံနှင့် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာပြောသည်။ ။

"ဆရာက ဘာကြောင့် မူးနေတာလဲ၊ ဆရာ ဘာတွေစိတ်ရှုပ်နေတာလဲ၊ သိခွင့်ရှိရင် သိပါရစေ"

"သိရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့သမီးကြောင့် ငါစိတ်ညစ်နေတယ်"

"အဓိက ဘာပြဿနာရှာပြန်ပြီလဲ ဆရာ"

"လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ကားကို သူတိုက်ပစ်လိုက်တယ်"

"ဟင် ... ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ ဆရာ"

"လူက ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

"ဒါဆို ဟိုဘက်ကရော"

"ဟိုလူလည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး"

"ဒါနဲ့ များ ဆရာရယ် စိတ်ညစ်စရာလား၊ လျော်စရာရှိတာ လျော်ပြီး ပြင်စရာရှိတာ ပြင်ပေး လိုက်ပေါ့"

"အဲဒီလောက်နဲ့ ပြီးရင် ငါစိတ်ညစ်မလား၊ အခုဟာက သူကလည်း လွန်သေး မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြဿနာရှာလို့ ငါ့မှာ မနည်းကြီးအောက်ကျ ခံ တောင်းပန်လိုက်ရတယ်"

"အေမီ တော်တော်ဆိုးနေပါလား ဆရာရယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ဆိုးနေတာထက် ပိုတယ်၊ သိပ်ကို တရားလွန်နေပြီ"

"ဆရာလည်း ဒုက္ခပဲ"

"သူ့အမေကလည်း မဆုံးမဘူး၊ အမြဲတမ်း ရှေ့က ကာဆီးကာဆီးနဲ့ "

"ဒီတော့ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

အလွန်သဘောထားပြည့်ဝပြီး တပည့်လက်သားအပေါ် ညှာတာစာ နာတတ်သော ဆရာကိုကြည့် ပြီး ဦးဆွေ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည် ။

ဦးကောင်းမြတ်က ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်ပြီး အပြင်ကို အတန်ကြာငေးနေပြီးမှ ပြောသည် ။

"ငါ မိန်းမတစ်ယောက် လိုချင်တယ်"

"ခင်ဗျာ"

ဦးဆွေက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဦးကောင်းမြတ်ကို ကြည့်ပြီး ခင်ဗျာဟု အလန့်တကြား ထလိုက်သည်။ ။

"ငါ မိန်းမတစ်ယောက်လိုချင်ပါတယ် ဆိုကွာ"

"ဆရာရယ် ဆရာမှာ မယားကြီးတစ်ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ရှိနေလျက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လိုချင်တယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး"

ဦးကောင်းမြတ်က ဦးဆွေကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ဦးဆွေက သူ့စကားကို ဆက်သည်။ ။

"ဒေါ်ရွှေရည်သီရင် ဆရာ ပြဿနာတက်ရင် ကျွန်တော်ပါ အဆစ်ပါ နေပါဦးမယ်"

"ဟာ၊ ဒီကောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ"

ဦးကောင်းမြတ်က စိတ်တိုတိုနှင့် ထိုသို့ ဟောက်ဟိန်းလိုက်တော့ ဦးဆွေက အသံတိတ်ပြီး ဇက် ကလေးပုသွားသည်။ ။

"မိန်းမတစ်ယောက်ရှာခိုင်းတာနဲ့ ရွှေရည်က ဘယ်က ဘယ်လိုပါ လာတာလဲ"

"ဆရာပဲ မိန်းမတစ်ယောက်ရှာပေးဆို၊ အဲဒါ ဒေါ်ရွှေရည်အပြင် တခြားတစ်ယောက်ကို ထားချင် လို့ လားလို့ "

"အရေးထဲ မင်းက အတွေးခေါင်နေပြန်ပြီ"

"နို့ ဆရာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"ဒီမှာ မသိရင် သေသေချာချာနားထောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ"

"အေမိကို အနီးကပ်ထိန်းပေးမယ့် မိန်းမတစ်ယောက် လိုချင်တယ်၊
ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမက ငါ့အမျိုးအဖြစ်နဲ့ ရှိရမယ်၊ ပြီးတော့ ..."

"ဟုတ်ပါပြီ၊ နောက်ပြီး ဘာလဲဆရာ"

"ပြီးတော့ သူက ငါ့လိုချမ်းသာတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်"

"ချမ်းသာတဲ့ လူကို ရှာဖို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်"

"မဟုတ်ဘူး လေကွာ၊ ငါ့အမျိုးဆိုတာကိုရော၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ
ကိုရော ဟန်ဆောင်လို့ ရတယ် လေ"

"ဒါဆို သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုရင် ဖြစ်တယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ငါလိုချင်တဲ့ ပုံစံကို လိုက်လျောနိုင်မယ့်မိန်းမ၊ စိတ်ချရ
တဲ့ မိန်းမဆိုရင် သူ့ကိုငါ လခ ကောင်းကောင်း ပေးမယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ ဆရာ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါပြီ"

"ပေါက်ရင် မြန်မြန်ရှာပေး"

"စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ရှာပေးပါ့မယ်"

"ရှာပေးဆို မြန်မြန်ရှာပေးကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ"

"ဒါဆို မင်းသွားနိုင်ပြီ"

ဦးကောင်းမြတ် အခန်းကနေ ဦးဆွေက ပြန်ထွက်လာသည် ။ သူ့စား
ပွဲမှာ ထိုင်ပြီး ဦးကောင်းမြတ် လိုချင်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ဘယ်မှာ ရှာရမည်ဆိုတာ တွေးတောကြံဆနေသည် ။

အခန်း(၂)

မြတ်ထရိတ်တင်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်နေသော စာရေးမလေး သင်းသရဖီက သူ့ရှေ့က ကွန်ပျူတာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာနှင့် ရိုက်နှိပ်နေသည်။ ရိုက်နှိပ်ပြီးသည့် စာရွက်များကို ဖိုင်ထဲထည့်ပြီး ညှပ်လိုက်သည်။ ။

ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီမို့ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိန်းလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ထမင်းစားသည်။ ။ ထိုမိန်းကလေးက ဧည့်သည် ရောက်လာကာ ထမင်းလက်စသတ်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း အေးဆေးစွာ ထမင်းစားရင်း ပြောင်းလဲခဲ့သော သူ့ဘဝအကြောင်းကို တွေးရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်လာ၍ အတွေးစကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ။

ညနေ ရုံးအဆင်းမှာ အပြင်အမျိုးသမီးဘော်ဒါဆောင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် သည် လိုနေရာမျိုးမှာ နေခဲ့ရမည်ဟု မထင်ခဲ့သောသူ့ဘဝက ကွေ့ကောက်အဆစ်ချိုးတွေများ ခဲ့ရပါပြီ။

ညစာကို ချက်စားလိုစိတ်မရှိ၍ ဝယ်လာခဲ့သည်။ ။ တစ်ယောက်တည်းနေသော အခန်းကျဉ်းကျဉ်း လေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။

ယခင်က အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနှင့် နေခဲ့ရစဉ်က သည် လိုအခန်းမျိုး

ကို စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့် မတွေးပါ။ အလွန်မွန်းကျပ်လှသည် မို့
တွေးရင်းနှင့်ပင် အသက်ရှူကျပ်လာတတ်သည်။ ။

"ခုတော့ ဒီမွန်းကျပ်တယ်လို့ ထင်ခဲ့ရတဲ့ အခန်းလေးထဲမှာ ငါ့ဘဝ
မြှုပ်နှံနေရပါလား"

ကန်ထရိုက်တာသူဌေးကြီး ဦးသင်းဖေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး
သင်းသရဖီရဲ့ ဘဝ ကျဆုံး ခန်းက မလှမပ အလွန်အကျည်းတန်လှပါ
လားလို့ ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာ တွေးမိသည်။ ။

ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ တီဗွီသွားကြည့်ဖို့ စိတ်မရှိ၍
ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေလိုက် သည်။ ။ ထိုသို့ လှဲနေရင်း သင်းသရဖီရဲ့ အတိ
တ်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားသည်။ ။

အလွန်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသော သူဌေးသမီးလေးဘဝကို လွမ်းဆွ
တ်တမ်းတနေလိုက်မိသည်။ ။

ကန်ထရိုက်တာ ဦးသင်းဖေ၏ ဘဝသည် တစ်ဦးတည်းသော သမီး
လေး သင်းသရဖီ သုံးနှစ် အရွယ်တည်းက ဇနီးသည် သေဆုံးသွားသဖြင့်
မုဆိုးဖိုဖြစ်သည်။ ။

ဇနီးသည် သေဆုံးပြီးနောက်၊ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သမီးင
ယ်ကို တစ်ယောက်တည်း ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ။

ဦးသင်းဖေက နောက်အိမ်ထောင်မပြု၊ အရက်သေစာ မသောက်မ

စားဘဲ တည်ငြိမ်စွာ သူ့ဘဝကို ရပ်တည်ခဲ့သည် ။ ဦးသင်းဖေ စီးပွား
ကောင်းနေစဉ်မှာ ဦးသင်းဖေက လူယုံတစ်ယောက်ကို ထားခဲ့သည် ။

ဖြိုးကျော်မြတ်ဆိုသော အသက်နှစ်ဆယ်သာရှိသေးသော သူ့ကို ဦး
သင်းဖေက သူ့ကိုယ်စား ယုံကြည်စွာ ခိုင်းနိုင်ခဲ့သည် ။

အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ကတည်းက ဦးသင်းဖေနှင့် လက်တွဲလုပ်ခဲ့သည့်
နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ အလွန် ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူယုံဖြစ်ခဲ့သည် ။

ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသော သင်းသရဖီက ဖခင်ရဲ့ အလုပ်
နေရာ ဆိုက်များ သို့ လိုက်သွား ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်သို့လာ
တတ်သော ဖြိုးကျော်မြတ်ကို သူမြင်ဖူးနေသည် ။

အဖေဦးသင်းဖေက သူ့အလုပ်သမားများ နှင့် သင်းသရဖီကို လုံးဝစ
ကားပြောခွင့် မပေး၍ ခပ်လှမ်း လှမ်းကနေ ဖြိုးကျော်မြတ်ကို မြင်ဖူး
သော်လည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖူးပါ။

ဦးသင်းဖေက ဖြိုးကျော်မြတ်ကို ခိုင်းစေညွှန်ကြားနေသည် ကို သင်း
သရဖီက ရှိုးကွေ့(စ) အကွယ် ကနေ နားထောင်နေသည် ။ ဖြိုးကျော်မြ
တ် ပြန်သွားတော့ ဖခင်ကို မေးသည် ။

"ဖေဖေ စောစောက အစ်ကိုကြီးက ဖေဖေခိုင်းလိုက်တဲ့
အလုပ်အများကြီးကို ပြီးအောင် လုပ်နိုင် လို့ လား"

"လုပ်နိုင်တာပေါ့ သမီးရဲ့ ၊ သူက အလုပ်ကို သိပ်ကြိုးစားပြီး သိပ်ပြီး
သစ္စာရှိတာ"

"ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သရဖီနဲ့ ဘာလို့ ပေးစကားမပြောတာလဲ"

"သမီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ စကားပြောရမှာ လဲ၊ သူက ဖေဖေအလုပ်တွေ
လုပ်ပေးနေတဲ့ အလုပ်သမား၊ ဖေဖေနဲ့ ပဲ ပြောရမှာ ပေါ့"

"ဖေဖေအလုပ်က လူတွေတစ်ယောက်နဲ့ မှ သရဖီက မသိရဘူးလား"

"သိစရာမှ မလိုတာ၊ သမီးမှာ ခင်ရမယ့်သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိ
တာ၊ သူတို့ နဲ့ ပဲ သမီး အပေါင်းအသင်းလုပ်ပေါ့"

ဦးသင်းဖေက သည် လိုပါပဲ။ ဇနီးသည် ရှိစဉ်တုန်းက ဇနီးသည် ကို
သူ့လုပ်ငန်းက လူတွေ၊ အလုပ် သမားတွေနဲ့ လုံးဝပေး၍ မဆက်ဆံစေပါ
။

သင်းသရဖီက ဖခင်ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းကို လိုက်နာပြီး အိမ်
ကိုလာခဲ့ပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှ ပါတတ်သော ဖြိုးကျော်မြတ်ကို စကားပြော
ခွင့်မရပါ။

ဖြိုးကျော်မြတ်လာလျှင် သူမတွေ့နိုင်သော နေရာကနေ သင်းသရဖီ
က ချောင်းမြောင်းကြည့်သည် ။ သူ့ထက် အသက်နှစ်နှစ်နီးပါးကြီးသော
ဖြိုးကျော်မြတ်ကို ခင်ချင်သော်လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်မရခဲ့ပါ။

ရုပ်ရည်တည်ကြည်ချောမွေ့ပြီး သဘောကောင်းသော ဖြိုးကျော်မြတ်
ကို ခင်ချင်၊ စကားပြောချင် စိတ်ကို မနည်းကြီး မျှိုသိပ်ထားခဲ့ရသည်
။

ဖြိုးကျော်မြတ်က သူ့ကိုသိပ်ပြီး မမြင်ဖူးသော်လည်း သူကချောင်းကြ
ည့်ပြီး ဖြိုးကျော်မြတ်ကို သေသေချာချာ ရင်းနှီးနေသည် ။

တစ်နေ့မှာ ဖခင်ဦးသင်းဖေ ဒေါသတကြီးနှင့် အိမ်ကို ပြန်လာသည် ။
အလုပ်ထဲမှာ တစ်ခုခုစိတ်ဆိုး စရာ ရှိလာသည် ဆိုတာကို သင်းသရဖီက
သိ၍ ဖခင်ကိုမေးသည် ။

"ဖေဖေ ဘာတွေကို စိတ်ဆိုးလာတာလဲ"

"ဘာရှိဦးမှာ လဲ သမီးရယ် လူယုံသတ်လို့ သေတယ်ဆိုတာ ဖေဖေပဲ"

"ဟင် ... ဖေဖေ့ကို ဘယ်လူယုံက သတ်လိုက်တာလဲ"

သင်းသရဖီက အလုပ်အကြောင်းကို နားမလည်သော်လည်း ဖခင်ကို မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်သူရှိမှာ လဲ ဟိုခွေးကောင် ဖြိုးကျော်မြတ်"

"သူက ဘာလုပ်လို့ လဲဟင်"

"သမီးရယ် မဆိုင်တာတွေ မမေးစမ်းပါနဲ့ ဖေဖေ စိတ်ရှုပ်နေတယ် ဖေဖေနဲ့ ဝေးဝေးနေစမ်း"

ဖခင်က ထိုသို့မာန်မဲလိုက်တော့ သင်းသရဖီက ဆက်မမေးရဲတော့ပါ။ ။

"ဖေဖေ၊ ရေချိုးလိုက်ပါလား"

"မချိုးသေးဘူး၊ ခဏနေရင် အဲဒီကောင်လာမယ်၊ သူနဲ့ စာရင်းရှင်းမလို့ "

သင်းသရဖီက ဖခင်ရှေ့က လှည့်ထွက် လာပြီး မီးဖိုထဲဝင်ခဲ့သည်။ ။ ထမင်းချက်ကို သံပရာရည် အေးအေးတစ်ခွက် ဖျော်ခိုင်းပြီး ဖခင်ထံသို့ ယူလာသည်။ ။

"ဖေဖေကြည့်ရတာ မောနေတယ်၊ ဒီသံပရာရည်လေး သောက်လိုက်ဦးနော်"

ဦးသင်းဖေက အလိုက်သိတတ်သော သမီးကို ကျေးဇူးတင်စွာနှင့်ကြည့်ပြီး သံပရာရည်ကို သောက်သည်။ ။ ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ်အေးသွားသော်လည်း ဒေါသကမပြေသေးပါ။

"ကဲ ... သမီး အခန်းထဲသွားနေ၊ ဘယ်သူလာလာ ထွက်မလာနဲ့ နော်"

"

"ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ"

သင်းသရဖီက ဧည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ ခြံစောင့်က ဖြိုးကျော်မြတ်ကို လာပို့ သည်။ ။ အခန်းတွင်းကွယ်ကနေ ချောင်းနားထောင်ရန် သင်းသရဖီက ရပ်နေလိုက်သည်။ ။

"ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာကိစ္စအရေးကြီးလို့ လဲ ဆရာ"

"မင်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မလို့ "

"ခင်ဗျာ"

သင်းသရဖီက ချောင်းကြည့်ရင်း အံ့သြထိတ်လန့်သွားသော ဖြိုးကျော်မြတ်ရဲ့ မျက်နှာကို တွေ့လိုက် ရသည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဆရာ၊ ကျွန်တော် ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်မိပါဘူး"

"ဘာမကျူးလွန်ရမှာ လဲ၊ ငါကန်ထရိုက်ယူမယ့် အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ပြိုင်ဘက် တစ်ဦးဆီ မင်းရောင်းစားလိုက်တာ အပြစ်မဟုတ်ဘူး လား"

"ဆရာ မှားနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလို သစ္စာမဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုး မလုပ်ပါဘူး ဆရာ"

"မင်းက ပြောင်လိမ်တာကိုး၊ ဒီစာရွက်စာတမ်းရဲ့ ဒရောရင်တွေက မင်းယူထားတာလေ၊ မင်း မရောင်းစားလို့ ဘယ်သူကရောင်းစားမှာ လဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်"

"ဒီမှာ မင်းငြင်းမနေနဲ့ မခိုင်လုံဘဲ ငါမပြောဘူး၊ မျက်မြင်တွေ့လာတဲ့ သူက မင်းကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်တာ"

"ခင်ဗျာ"

"အဲဒီလူသက်သေရှိတယ်၊ မင်း ဘာငြင်းချင်သေးလဲ၊ မင်းကို အလွဲ သုံးစားလုပ်မှုနဲ့ ငါ ထောင်ချနိုင်တယ်ဆိုတာကိုရော မင်းသိရဲ့ လား"

ဖြိုးကျော်မြတ်က ဦးသင်းဖေကို တွေ့ဝေသော အကြည့်နှင့်ကြည့်နေ သည်။

"ဒီမှာ မင်း ငါအလုပ်ဖြုတ်တာကို ခံမလား၊ ရဲတိုင်ပြီး ဖမ်းချုပ်တရား စွဲတာကို ခံမလား ကြိုက်တာရွေး"

ဖြိုးကျော်မြတ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဦးသင်း ဖေကို ညှိုးငယ်သော အကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

"မင်းကို မဖမ်းချုပ်ဘဲ အလုပ်ထုတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းကို သက် ညှာလိုက်တာပဲ၊ မင်းကြိုက် တဲ့ လမ်းကို ရွေး"

"ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်ပါ့မယ်"

"တောက်၊ တော်တော်သစ္စာမဲ့တဲ့ ကောင်"

ဦးသင်းဖေက စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ဖြိုးကျော်မြတ်ရဲ့ မျက်နှာကို လက် သီးနှင့် နှစ်ချက် ဆင့်ထိုးပစ် သည်။ ဖြိုးကျော်မြတ်က ဖင်ထိုင်လျက်လဲ သွားပြီး နှုတ်ခမ်းပေါက်ကာ ထွက်လာသော သွေးစများကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။

"ငါ့ရှေ့က ငါမသတ်မိခင် အမြန်ထွက်သွားစမ်း"

ဖြိုးကျော်မြတ်က ကြမ်းပြင်ပေါ်ကထပြီး ဦးသင်းဖေကို ကျောခိုင်းထွ

က်သွားသည် ။ ညှိုးငယ် လွန်းသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သင်းသရဖီ
က အလွန်သနားစွာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ဦးသင်းဖေ ဘယ်လိုအပြစ်တင်တင် ဖြိုးကျော်မြတ်မှာ အပြစ်မရှိဘူး
ဟု သင်းသရဖီက ထင်သည် ။

"ဖေဖေက ရက်စက်လိုက်တာ၊ သူ့အပေါ်မှာ ဒါလောက်ကောင်းတဲ့
ကိုဖြိုးကျော်မြတ်ကို အလုပ် ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်"

မကျေမနပ်စိတ်ကို ရင်ထဲကပြောပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည် ။
ဖြိုးကျော်မြတ် ဘယ်မှာ နေသည် ဆိုတာ သိချင်သွားပြီး စကားပြောချင်
သော်လည်း မပြောနိုင်ပါ။

ဦးသင်းဖေက ဖြိုးကျော်မြတ်မရှိတော့၍ အခြားလူယုံတစ်ယောက်
ကို ရှာရသည် ။ ထိုလူယုံသည် ပထမပိုင်းမှာ သစ္စာရှိပုံရသော်လည်း
တဖြည်းဖြည်း သစ္စာမဲ့လာသည် ။

ဦးသင်းဖေသည် စိတ်ချရသော လူယုံမရှိ၍ ၊ လုပ်ငန်းချို့တဲ့ လာသ
လို သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သောက်စား၍ လောင်းကစားခြင်းတွေ ပြုလု
ပ်ပါသည် ။

သင်းသရဖီ အရွယ်ရောက် လာလေ စီးပွားက
တရိပ်ရိပ်ကျဆုံးလေဖြစ်လာသည် ။ သင်းသရဖီက ဘွဲ့တစ်ဘွဲ့ကို ငွေ
ရေးကြေးရေး ခက်ခဲစွာနဲ့ ပင် ယူလိုက်ရသည် ။

"ဖေဖေ မလိမ္မာလို့ ငါ့သမီးလေး ဒုက္ခဆင်းရဲကြုံရတယ်"

စီးပွားကျပြီး ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်း၊
စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်နေသော ဦးသင်းဖေက သင်းသရဖီ ဘွဲ့ယူရ
သည့်နေ့မှာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေသည်။ ။

"ဖေဖေရယ် ပြီးခဲ့တာတွေ မေ့လိုက်ပါတော့၊ ခု သရဖီ ဘွဲ့ရပြီး အလှ
ပုံတစ်ခုရအောင် ကြိုးစားမယ်၊ ဖေဖေ အားမငယ်နဲ့ နော်"

စီးပွားရေးအခြေနေကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း မသိရှာသေးသော သမီးင
ယ်ကိုကြည့်ပြီး ဦးသင်းဖေ ရင်ထဲမှာ မချီအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

ထိုနေ့ညက စိတ်အလွန်ထိခိုက်စွာနှင့် ဦးသင်းဖေ အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့သ
ည်။ ။ အိပ်ပျော်နေစဉ် နှလုံးက ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကိုခံစားရပြီး သ
မီးကိုပင် မခေါ်နိုင်တော့ဘဲ ဦးသင်းဖေရဲ့ ဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းသွားပါ တော့
သည်။ ။

အခန်း(၃)

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးလင်းမှ သင်းသရဖီ ဖခင်အိပ်ရာမထသဖြင့် သွားကြည့်စဉ် ဖခင်ဆုံး ကြောင်းကို သိရသည်။ ။

ခပ်စိမ်းစိမ်းနေကြသော ဆွေမျိုးများ ဆီသို့ အကြောင်းကြားပြီး ဦးသင်းဖေရဲ့ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ မြေချလိုက်သည်။ ။

ခုနစ်ရက်လည်ပြီး အိမ်မှာ လူရှင်းသွားပြီ။ သင်းသရဖီနှင့် အိမ်ဖော် လောက်သာ အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ။ ဦးသင်းဖေလွှဲအပ်ထားသော ရှေ့နေနှင့်အတူ မျက်နှာစိမ်းသုံးဦးအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ သင်းသရဖီ သိလိုက်ရသည် က သူနေသောအိမ်ကြီးပါ အပေါင်ဆုံးပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းရတော့မှာ ဆိုတာပါပဲ။ မယုံကြည်နိုင်လောက်သော စကားများကိုကြားရပြီး ရှေ့ဖြစ်ကာ သင်းသရဖီ သတိမေ့မြောသွားရပါ တော့သည်။ ။

ရှေ့နေကြီးကပဲ သင်းသရဖီကို သနားကြင်နာစွာနှင့် နေရေးထိုင်ရေးကို စီစဉ်ပေးသည်။ ။ ကျန်ရစ် သော အတွင်းပစ္စည်းအချို့နှင့် သင်းသရဖီ အမျိုးသမီး အပြင်ဘော်ဒါဆောင်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။

ရှေ့နေကြီးကပဲ အလုပ်ကိုရှာပေးသဖြင့် သင်းသရဖီက အဆင်ပြေနေသည်။ ။ သင်းသရဖီ အလုပ်ဝင် ခဲ့သည် မှာ ခြောက်လပင်ကျော်ခဲ့ပါပြီ

။

အတိတ်ကို ပြန်တွေးပြီး သေဆုံးသွားသော ဖခင်ကိုပါ တမ်းတမိသ

ည် ။ ခြေတစ်လှမ်းမှားပြီး ၁၀ ပျက်ခဲ့ရသော ဖခင်ကို တွေးပြီးသနားနေသည် ။

မိဘတွေ မသေသင့်သောအရွယ်တွေမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် သူ့အဖြစ်ကို ကြေကွဲစွာနှင့် တွေးနေ သည် ။ အတိတ်ကို တွေးလေတိုင်း မျက်ရည်ကျရသည် မို့ မျက်ရည်စတွေကို သုတ်လိုက်သည် ။

ရင်ထဲက နာကျင်ကြေကွဲစရာ အဖြစ်များကို ရင်ထဲကမောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည် ။ တစ်ယောက်တည်းနေလျှင် ထပ်ပြီးတွေးမိမှာ စိုး၍ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည် ။

ဗီဒီယိုတိတ်တွေကို စုပေါင်းငှားပြီး ဖွင့်ကြည့်နေသော အဆောင်သူတချို့က သင်းသရဖီကို လှမ်း ခေါ်သည် ။

"ဇာတ်လမ်းကောင်းတယ်၊ သင်းသရဖီ လာကြည့်လေ"

စိတ်ပြေလက်ပျောက် သင်းသရဖီက သူတို့ နှင့်အတူ ဝင်ထိုင်ပြီး ကြည့်သည် ။ ဇာတ်လမ်းက မိုးချုပ်မှ ပြီးသည် မို့ ပြီးသည် နှင့် အိပ်ရာတန်းဝင်ခဲ့သည် ။

နောက်တစ်နေ့ ထမင်းချိုင့်အတွက် ချက်ပြုတ်ပြီး ထည့်သည် ။ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ကာ လိုင်းကား စီးပြီး ကုမ္ပဏီသို့ထွက်ခဲ့သည် ။

ရုံးခန်းထဲရောက်ပြီး သင်းသရဖီက ဘောလ်ပင်တွေ မင်ကုန်နေသည် ကို သတိရပြီး အပြင်ပြန် ထွက်သည် ။ လှေကားမှာ လူတစ်ယောက် နှင့်ဆုံသည် ။

သင်းသရဖီရဲ့ ၁၀ထဲက နှစ်ပေါင်းများ စွာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော ဖြိုးကျော်မြတ်ကို သင်းသရဖီက ငေးမောပြီး လိုက်ကြည့်မိသော်လည်း ဖြိုးကျော်မြတ်က သူ့ကို သတိထားမိပုံတောင် မပေါ်ပါ။

"ဟင်၊ သူ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ အလုပ်ဝင်တာကြာပြီ၊ သူ့ကို ခုမှ တွေ့ရတယ်"

ဖြိုးကျော်မြတ်က ခပ်သုတ်သုတ်ပင် သူ့ကိုဖြတ်ကျော်ပြီး လမ်းမှာ ရပ်ထားသော ကားအတွင်းသို့ ဝင်ပြီး မောင်းထွက်သွားသည်။ ။

"ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ဆိုတော့ သူကြီးပွားချမ်းသာနေပြီ ထင်ပါရဲ့ "

"ဖေဖေ့ကို သစ္စာဖောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါလုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး"

"ကိုဖြိုးကျော်မြတ် လူရိုးလူဖြောင့်လို့ တခြားလူအားလုံးက ပြောခဲ့တာပဲ"

ငယ်ငယ်ကတည်းက တိတ်တခိုးခင်တွယ်ခဲ့သော ဖြိုးကျော်မြတ်ရဲ့ အကြောင်းများကိုတွေးရင်း ရုံးခန်းထဲသို့ သင်းသရဖီက ဝင်ခဲ့သည်။ ။

ဦးဆွေက အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး သူ့ရဲ့ အလုပ်ရှင် သူဌေးဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်ပြီး စဉ်းစားနေသည်။ ။

ဦးကောင်းမြတ်လိုချင်သော အရည်အချင်းနှင့် ကိုက်ညီသည့်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှာပေးမည်ဟု ကတိလည်း ပေးခဲ့သည်။ ။

သူနှင့်ရင်းနှီးသောသူတွေ သည် မှာ ဦးကောင်းမြတ်လိုချင်သော အရည်အချင်းရှိသည့် မိန်းမကို စဉ်းစားပြီး ရှာဖွေကြည့်သည်။ ။

"ဟုတ်ပြီ"

တွေးနေရင်းက အသံထွက်ပြီး ဦးဆွေက အားရဝမ်းသာအော်လိုက်

သံက ခပ်တိုးတိုး ထွက်သွား သည် ။

"ဟုတ်ပြီ၊ သင်းသရဖီက ဦးကောင်းမြတ်လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ကိုက်ညီတယ်"

"မနက်ဖြန် ဦးကောင်းမြတ်ကို သင်းသရဖီရဲ့ အကြောင်း ပြောပြရမယ်"

ဦးဆွေက သူဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တော့မှာ မို့ ဝမ်းသာသွားသည် ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ရုံးရောက်ပြီးပြီးချင်း ဦးကောင်းမြတ်အလာကို စောင့်မျှော်နေသည် ။ ဦးကောင်းမြတ် ရောက်သည် နှင့် သူ့ရဲ့ ရုံးခန်းထဲ သို့ ဝင်လိုက်သည် ။

"ဘယ်လိုလဲ မောင်ဆွေ၊ ငါရှာခိုင်းတာ ရပြီလား"

"တွေ့ပါပြီ၊ ဆရာ့ကို ပြောပြမလို့ "

"ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ပြောကွာ"

"ကျွန်တော့်လက်အောက်မှာ လုပ်တဲ့ သင်းသရဖီက ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိ သလို အလုပ်လည်း တော် တယ်၊ ပြီးတော့ ဆွေမျိုးသားချင်းနည်းတယ်၊ အပြင်ဘော်ဒါဆောင်မှာ နေတယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ ရုပ်ရည်ကရော"

"အတော်ချောတယ်"

"အသက်ရော"

"နှစ်ဆယ့်နှစ် နှစ်ဆယ့်သုံးလောက်ရှိပြီ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို သူနဲ့ တွေ့ချင်တယ်"

"ကောင်းပါပြီ ဆရာ"

ဦးဆွေက ချက်ချင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ။ သင်းသရဖီကို သွားပြန်ခေါ်သည်။ ။

"သင်းသရဖီ ဆရာနဲ့ လိုက်တွေ့လိုက်ဦး"

တစ်ခါမျှ ဦးကောင်းမြတ်နှင့် မတွေ့ဆုံဖူးသော သင်းသရဖီ လန့်ဖျပ် သွားသည်။ ။ အလုပ်ခန့်စဉ် တုန်းကလည်း ဦးဆွေကပဲ ခန့်ခဲ့သဖြင့် ဦးကောင်းမြတ်နှင့် မတွေ့ဆုံဖူးပါ။

"ကျွန်မ ဘာအပြစ်လုပ်မိလို့ လဲ ဦးရယ်"

"မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်လို့ လည်း ဦး မပြောရသေးပါလား"

"ဆရာခေါ်တယ်ဆိုတော့ ဆူခံရဖို့ ပဲ မဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သွားတွေ့လိုက်၊ ဟိုမှာ စောင့်နေရလို့ စိတ်မရှည်ဖြစ်နေဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဦး"

သင်းသရဖီက ခပ်သွက်သွက်ပင် ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ ရုံးခန်းကို ဝင်လိုက်သည်။ ။

"သင်းသရဖီဆိုတာ မင်းလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

သေသေချာချာ တွေ့ဆုံဖူးခြင်းမရှိသော သူရဲ့ အလုပ်ရှင် ဦးကောင်းမြတ်ကို သင်းသရဖီက မျက်နှာ ချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ပါပြီ။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ် တောင့်တင်းစိုပြည်နေပြီး အလွန်ကြည့်ကောင်းသော လူကြီးလူ ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာကို သင်းသရဖီက တွေ့ရှိလိုက်ပါသည်။

"ဒီမှာ ထိုင်ပါဦး၊ မင်းနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးချင်လို့ "

သင်းသရဖီကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး ဦးကောင်းမြတ်က သူလိုချင်သော အရည်အချင်းတွေ သင်းသရဖီရဲ့ ပြင်ပရပ်သွင်မှာ ရှိနေသည် ဆိုတာကို တွေ့လိုက်ရပြီ၊ ကျေနပ်သွားသည်။

"မင်းက အပြင်ဘော်ဒါဆောင်မှာ နေပြီး မိဘမောင်နှမတွေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"မင်းကို ခြောက်လ၊ တစ်နှစ်တန်သည် တစ်နေရာကို ပို့ပြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်းရင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား"

"ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုအနှောင်အဖွဲ့မျိုးမှ မရှိလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်ပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ မင်းကို လစာကောင်းကောင်း ကြီး ပေးမှာ ပါ။ အခုရနေတဲ့ လစာထက် ငါးဆပိုပေး မယ်"

"ရှင်"

"သိပ်အံ့ဩသွားပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ကျွန်မ ဘာအလုပ်ကို လုပ်ရမှာ မို့လို့ ပါလဲ"

မယုံကြည်နိုင်လောက်သော လစာကိုရသဖြင့် သင်းသရဖီ စိတ်ထဲမှ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို ကြောက်လန့်နေသည်။ ။

"မင်းကြည့်ရတာ စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေသလိုပဲ"

သူ့ကို သေသေချာချာ လေ့လာနေသော ဦးကောင်းမြတ်က ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် သင်းသရဖီက ဝန်ခံလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အံ့ဩကြောက်ရွံ့နေပါတယ်"

"ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအတွက် မစိုးရိမ်နဲ့ ၊ မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ်ကို ပြောမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"မင်းလုပ်ရမှာ က ငါ့အိမ်မှာ လိုက်နေပြီး ငါ့ရဲ့ ညီမနှစ်ဝမ်းကွဲပုံစံနဲ့ နေပေးဖို့ ပဲ"

"ရှင်"

"ငါ့အဲလိုပြောလိုက်လို့ ငါ့ကို စိတ်မှ နှံ့သေးရဲ့ လားလို့ မင်းထင်မယ်၊ မင်း ရေလည်သွားအောင် ပြောပြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"အိမ်မှာ ငါ့ရဲ့ မိန်းမဘက်က ပါလာတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့နာမည်က အေမီ၊ အသက်က မင်းလောက်ပဲရှိမယ်"

ဦးကောင်းမြတ်က ပြောရင်းနှင့် ခံတွင်းချဉ်လာသဖြင့် စားပွဲပေါ်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ လိုက်သည်။ ။ စီးကရက်ကို တစ်ရှိုက်အားရ ပါးရ ဖွာပြီးမှ စကားဆက်သည်။ ။

"သူက သိပ်ဆိုးတယ်၊ လုပ်ချင်ရာ စွတ်လုပ်တတ်တယ်၊ ငါ့မိန်းမရွှေ့

ရည်က တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ သူ့ကိုသိပ်ပြီး အလိုလိုက်ထားလို့ ငါ သိပ်ပြီး မဆုံးမချင်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဆရာ"

"သူ့ကို အနီးကပ်နေပြီး သူ့ဘယ်သွားသွား အဖော်လိုက်ပေးပါ ထိန်းပေးပါ"

"ကျွန်မစကားကို သူ နားထောင်ပါ့မလား"

"မင်းက သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ငါ့ညီမဆိုတော့ သူ နားထောင်မှာ ပါ"

"ဆရာလည်း ချမ်းသာတာပါပဲ၊ ဆရာစကားကိုကျတော့ သူဘာလို့ နားမထောင်တာလဲ"

"အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ရေလည်အောင် ပြောရမှာ ပဲ၊ ချမ်းသာလို့ စကားနားထောင်တယ် ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"သူတို့ သုံးဖို့ ဖြုန်းဖို့ ၊ ငါကပဲ ငွေထုတ်ပေးနေရတာလေ ငါစိတ်ဆိုးရင် ငွေမထုတ်ပေးမှာ ကြောက် ပြီး ရှေ့တင်မှာ စကားနားထောင်တယ်၊ ကွယ်ရာမှာ ထင်ရာလုပ်တယ်၊ အဲလိုကွယ်ရာမှာ ထင်တာမလုပ် နိုင်အောင် မင်းကို ကြည့်ပေးစေချင်လို့ ပါ"

"အဲဒီအကြောင်းပြချက်ကတော့ နည်းနည်းသဘာဝကျပါတယ် ဆရာ"

"မင်းက မဆိုးဘူး၊ မှန်တယ်ထင်တာကို ပြောရဲသားပဲ"

"ကျွန်မ လုပ်ရမယ့် အလုပ်အကြောင်းကို သေသေချာချာ ကဃနဏသိချင်လို့ ပါ"

"ဟုတ်ပြီလေ၊ သူတို့ အမြင်မှာ မင်းက သိပ်ချမ်းသာပြီး၊ ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ လည်း ရှယ်ယာထည့်ထား တယ်လို့ မြင်စေချင်တယ်၊ ဒါမှ မင်းကို သူတို့ အထင်ကြီးမှာ "

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ"

"ဒီလောက်အလုပ်သဘောကို နားလည်ရင် မင်းအလုပ်လက်ခံနိုင်ပြီ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ကောင်းပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သင်းသရဖီ၊ မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ့အိမ်ကို ပြောင်းနေဖို့ ပြင်ထားပါ"

"ပြီးတော့ ငါနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲနေပြီး အခုမှ ပြန်ဆုံကြတာလို့ ပြောပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"မင်းအလုပ်လက်ခံပြီဆိုရင် မနက်ဖြန်အဆင်သင့်လုပ်ထားပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"ဪ ... ပြောဖို့ မေ့နေလို့ ဒီနေ့ညနေ လူတစ်ယောက်နဲ့ ညစာထမင်းသွားစားရမှာ မအားလို့ မင်းက ငါ့ရဲ့ ညီမအနေနဲ့ ကိုယ်စားလိုက်ပြီး သွားစားပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

"နောက်ပြီး ပြောရဦးမယ်၊ ဆရာလို့ မခေါ်နဲ့ တော့လေ ယုတ္တိရှိအောင် ငါ့ကို အစ်ကိုကြီးလို့ ပဲ ခေါ်ပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဲ ... မင်းသွားလို့ ရပြီ"

သင်းသရဖီက သူ့ရဲ့ ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည် ။ ဦးဆွေက သူ့ကို မေးသည် ။

"ဆရာက ဘာတွေပြောလိုက်လဲ"

"သူ့အိမ်မှာ ကျွန်မပြောင်းနေရမယ်၊ သူ့ရဲ့ ညီမအဖြစ် ကျွန်မက သရုပ်ဆောင်ပေးရမယ်"

"အင်း"

"သူလုပ်ခိုင်းတဲ့ အလုပ်က အူကြောင်ကြောင်ပေမဲ့ လခတော့ ကောင်းတယ် ဦးရယ်"

"သူ့အခက်အခဲကို ကူညီပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ အဲလိုကူညီတဲ့ အတွက် တူမမှာ နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုမှ မရှိတာကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါဦး၊ သူ့အလုပ်ကို ကျွန်မ လက်ခံလိုက်ပါပြီ"

"ကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ အလုပ်ကရော ဘယ်လိုလုပ်ရမှာ လဲ"

"လောလောဆယ် အလုပ်က နားရမယ့်သဘောပါ"

"သူက အလုပ်ရှင်ပဲ၊ သူ့သဘောပေါ့ကွယ်"

သင်းသရဖီက သူလုပ်ကိုင်ရမည့် အလုပ်တွေကို ပြီးပြတ်အောင် လုပ်လိုက်သည် ။
